

“లబ్ధనాశనం”

లక్ష్మీ ప్రసాద్

“అవును! ఏటలా దొరనాగ పోతావు?”

“కమాన్. వై ఆన్...”

“ఊ! సిట్టు! సిట్టు!”

ఏటో! ఆసలా యిల్లకాడ బేరాలాడ్డంకే తప్ప! ఆడేంబంటే సిక్కి. ఒక్కవైసా అన్న ఎక్కవీడు. ఈడెంతిత్తాడో? “పూరపోడ”యి తే జోరుగానే ఇత్తాడులే.

అయినా ఎంత నేపట్టుందిగాడీ నాగుతున్నాను. పెద్ద ఎద్దునాగున్నాడు— దుక్కక నేసి!

బొమ్మలు జోరుగానే తగలేత్తున్నాడు... ఆకురగాడిదకొడుకులు “ఐయడాన్” అని నేతు లూపుతూ గ్లాతులేసి నెరికో రూపాయ... మనకి బాగానే యిత్తాడులే!

ఆసలా యిల్లతోటి తమాసా “ఆన్ బీస్” అని ఏటో రాద్దే పేలాలి... అందుకే “సిప్ప” దిగిందంటే మనకి బేరం పగిలేసింనే.

“ఏటిసర్! వాంటింకు”

“.....”

“సోల్లరు పేటుకా! బేస్! బేస్!”

ఓక్కీ! ఇప్పుడు ఆ కొసకా మల్లాను! ఈరికి పెల్లాలండ్రో ఏటో? సోల్లరు పేటు “కప్పే” నాగేత్తాది ఈల్ల వైసా అంతాను.

యీడు తిరిగొచ్చేకాడికి పైసామిగులుత్తాడో! అంతా ఆ . దానికే...

నాకేవు ముందే ఆడికేత్తే!... ఆడికేత్తేనే మంచిది. అడికేత్తాను! ఒకేలడికేత్తే ఆడికేనెడద తిరిగిందంటే పావల్లబ్బులిచ్చి కేయేన్ అంటాడు.. ఆడిబుద్ధి బాగుండాలిగాని డబ్బుల్నేకపోతే ఎం “గడేరమా” “వాచో” పడేత్తాడు... క్రింద పేడాది ఆడిచ్చిన కంట్లాం అమ్మేత్తే ఏడు! ఏడురూపాయలొచ్చింది. మనదుట్టం.

“ఓయ్! సర్! గో... ఇ... ఇయర్... కేప్ట్... ఊ!”

“ఓ...కే!”

కంచేవు గాడిలో తొంగోడంవేమంచిది... ఈడొచ్చేదాకాను... రెండుబుడ్లట్టుకొచ్చేదా... అదంతా పీల్చేత్తే నేకాని బయటికి రాడు.

మ్మ! ఈల్లకాడ దొరుతుతాదిరా మందూ... బలే బేసయిరమందు... ఒక్కనుక్కయిలేచాలా. సొరగనేవే. యెదవబతుకు, ఎన్నాళ్లు నూసినా బెల్లంసారా తానే యేడుతున్నాం... ఈమద్దినా అన్నం సారా మరీను... ఛ! దీనమ్మా... గాటు. నర్రతాగిసట్టే.

అయ్యాలాదొరిచ్చేడు! అది “బేందీ” అంటేని ఏరుసి... బుడ్డిలో కాంతంక మిగిల్చి మన కిచ్చేడు. ఆడికి సంచరం పొడుగునా వుత్తినే గాడి నాగినా నెల్లతీరరు. ఆడినాగే ఈడూ ఇత్తే ఒక నుక్క... ఇయ్యూ లేతైనాసరే, యెదవది ఆకులూ గాడిదగ్గిర కాటిసారా తానే రెండు పొద్దులోయింది. “అప్పయ్య” కాడికెల్లాల. దాని కాడ మంచినుండులున్నాడట, సందాల కొండగా డన్నాడు.

రూపాయిదైనా వట్టెయ్యాలియ్యాల, యెద వది రూపాయంటే యేకాడికీ—నాలుగ్గానులూ. ఎదవ “పాహిమిసనో”ల్లాచ్చేకానే... నేకపోతే రూపాయకి కుండెడు సారా వచ్చేదికరూ.

యెంతకీ రాడే టెన్- నాకు మానెడ్డ కంగా రుగా వున్నాదియ్యాల. పహా! ఆడెంతిత్తే అంతా పీల్చేసానే లెక్క. ఒకటో, రెండో అయినా నాగాలేడికాడ.

ఇంతకాడకొచ్చిందెంత... రెండుంపావలూ... నాలుగు టియ్యతానేనా... బేడ దుంపముక్క, అనా బీడిలూ... ఇందాకలా అనా నుట్టలు, అనా వడలు, ఇంకా మిగిలింది రూపాయిముచ్చాక. దానినేతులో పెడితే అడేనేత్తాది. సంతబజారు, అంతాను.

“ఓం వెఱయింది బాబూ?”

“తొమ్మిదిరా!”

ఏటిదేసం, సందాల అయిదింటికేక్కేడు.

ఇప్పుడు తొమ్మిదేకేరు!... అడుగో-వత్తున్నాడు.

నా కొడకా! ఏకశరీరం నీది! ఏటి నెయ్యి నీ పేసాలకి అదురు నేడు.

“సర్! లేట్! లేట్!”

“యస్! గో ఆన్!”

ఓసినీ! కశ్యేలాగున్నాయిరా! అంతా పట్టేసి నట్టున్నాడు. నాకే భయమెత్తుంది!

అంతా ఇచ్చేసేడో! ఏటన్నా మిగిల్చేడో!

ఓ రెదవనంజకొడుకై తివిరా! గుప్పిడు సిల్లర యినా దొరుకుతాడనుకున్నాను..... ఒక్క రూపాయ! ఛ!

—ఇదేటి రెండునోపేమో!... రంకేటిలాగుంది అయిదునోటు కాదుగదా! అయిదురూపాయలే... నీకట్ల ఇచ్చేసేడేటి సూనుకోకండాను? సూనే ఇచ్చుంటాడులే... ఓసినీ! సాస్సు!

ఇయ్యాల కసితీరా పట్టెయ్యాల. నాలుగు పదులుగానులే! ఇంటికాడోల్లో — ఏటేడుత్తున్నారో?

పాపం! సింవాగాడు రాత్రిరంతా ఏడుపే... డాట్టరుగారు ఏదో అరుక్కొనమన్నారు కాలికి, ఇయ్యాలకేం గా గింజులకోనేత్రాను ఉన్నకాడికి... నేకపోతే రోజూ బేరాలండటంలేదు... గంజన్న ఉండటంలేదు సింవాగాడికి. రోజూ పత్తులే ఉంటే సత్తాడు కూడాను. దానిమట్టుకది జాతరకి కొత్త కోకనిక్కని రాగాలు తీస్తుంది. ఎక్కడికని సవ్వనూ... ముందు దానికి నులకమంచానికి నులక కొనాలి నెలనాటికి.

“యెట్రా! యాలయిందిగాడీ ఇత్తావా?”

“తీసుకో యెస్!”

“యేట్రోయ్! చెబ్బ! రమ్మంటానేటి?”

“పో యెస్!...”

అయాలీడు నాకు మందింకించేదా పాపం .. ఇంకో నుట్టుసాస్సుకి తప్పకండా ఈడికి... మన కేటి రోజూ దొరలే ఎక్కిలే!...”

పదిరూపాయలు! దీనెమ్మ సాస్సు! తాకేలే ఇట్టే పోతాడి — ఆ రూపాయికాడికి మందు కొట్టి... లోటు దానికొత్తాను; ఎగిరి గంటేత్తాది,

కోక కొంటాది, నులక కొంటాది సింవాగాడికి అరుకు,... దానికో పూనులదండ... బియ్యం.

అప్పిగాడికి డబ్బులుసిక్కం కావాలని, అడికి డబ్బులక్కర్లేదు, డబ్బుల్నిక్కం... సిక్కంకొని రోజూ రెండబ్బులిట్టే ... కాంత పెద్దసిక్కం. అనాది కొంటేనే మంచిది... బేగా నిండిపోతాది నేకపోతే.

“ఏటాది నా ఏది రెండబ్బుల్లంపముక్కియ్యి!”

“అనాయుచ్చుకోరా! మంచిముక్కలు. బోన్న పొత్తోచ్చేటి?”

“వొడ్డాది నా, అయ్యేటి నడుం-కాల్లు-అడి పోపూ! దీనివనే బాగుంది... ఇది సంపాదిస్తుంది— ఆదూ సంపాదిత్తాడు.”

అప్పయ్యకాడ మందున్నాదో కేదో... పెద్దలోటు నాల్చి కేబులోపటి... సిల్లర పట్టుకుంటాను, నేకపోతే-అంతా వెనకబడతారు.

“అప్పయ్యా! యే టప్పయ్యా...”

“ఏరా అన్నయ్యా సాన్నాల్లకి... అడికాడకే ఎల్లున్నావా! ఏ— ఇక్కడనూ కప్పయ్యదగ్గర కంటే మంచి సరుకు ఈ మొత్తం టప్పనోనే దొరకదరోయ్— నీ పిచ్చిగాని.”

“ఒరే తాతా! ఓ పావలాపుల్ల లట్టుకురారా!”

“వద్దప్పయా! ఇయ్యాల నాకాడ డబ్బుల్లేవు. రెండుగానులే...”

“ఏట్రా! మంచి మందున్నాది... మల్లారే వేడుతై రాదు... పోనీ రేపు మానేడుగాణ్ణే...”

“సోవులూ!” అకోడిపుంజుకాడ కప్పెట్టింది— తెల్లబుడ్డి అదట్రారా... అంతే కానన్నయ్య నువ్వా అక్కులుగాడిదగ్గర కెల్లక అది అన్నం కుల్లబెట్టి కల్లు, ... ఆ సారా గుండె తినేత్తాది!”

“ఏరాబావా! చాన్నాల్లకి నీనేతిమందు ..”

“వల్లకోయెస్! నాకాడ సిల్లరేవున్నాది... కాంచేపాగు మిగిలే ఇత్తాను—”

“బలేసరుకప్పయ్యా!... ఇంకో పావలాపుల్లలు తెమ్మను... ఒరే బాగా కాల్యమనోయ్!”

“ఏరాబావా! నేనోడ్లూను పుచ్చుకుంటాను!”

“పుచ్చుకోరా పుచ్చుకో— ఏడి! రామినా యుణ్ణి కూడా... ఇయ్యాల... మనకి... విదప్పయ్యా ఇంకోడ్లూను సిల్లారే వయ్యక!”

“నువ్వు పుచ్చుకో అప్పయ్యా వగ్గాను!”

నెరుకుపాకం సెక్కరనాగున్నాది మా సెడ్డగాటు!

“అప్పయ్యా! అప్పయ్యా; ఇంకోటి నువ్వు పుచ్చుకో!”

“ఏ...దీ!...అ...ప్ప...!”

“చూడు సోఁవులూ ఈడిని రిక్కలో ఎక్కించి పంపెయ్యి...కూడా నువ్వు ఎల్లు లాల్పీ జేబులో డబ్బులుంటాయి రిక్కా... తెచ్చకదూ అడిగుడిసి? ఎల్లు”

* * *

“ఒలేయ్! కోదండ... ఇలా రాయే!... ఆ నాల్పీలో నోటుంతాది... అడట్రా!”

“.....”

“లేదూ! సూడే.. నేకపోలే అదిలా అట్రాయే సెప్తాసు”

“అయ్యా! ఏటి మనిసి? ఇనపడదేటి లేదం జేసి?”

“పదిరూపాయల్లో టే! నెగునే సూత్తాను!”

“ఒసే! తాగు ముచ్చోడికి డదిరూపాయల్లోటు నిన్ను సందాలనే సూడనేదేటి ఆ నాల్పీ జేబు... ముచ్చువువం టే-అగాడీవోడికిచ్చేను.”

“ఓ పూరుకోయే ఎందుకోచ్చిన కబుర్లాడ తావు... తే ఆనోటు-గింజ లట్టుకొత్తాను.”

“ఏటి! నీకేం మతోయిందా? తిమ్మిరొద త్నేరా?”

“యేదే... కోజూ యిలా యాడికే ఇత్తున్నావు. దొంగముండా!”

“ఇనిగోరయ్యా... నెవ్వ్యు నేమకున్నావంటే ఓరి నీ జిమ్మడిపోను... నీకేం పోయేగాలంరా. బాబోయ్ నాకు తెల్లరా మక్కలకొడకా!”

“వల్లకోయే యెదవనంజా! మాటూడితే కిక్కిచ్చేత్తాను.”

“ఓలమ్మా! నేనెప్పుడు సచ్చిపోతానో... ఈడెప్పుడు యిరగడైపోతాడే... నన్ను సంపేనేడే... అయ్యితాగుబోతు చచ్చివాడో!... ఆ యాతముండే నాగేసిందికో... దీని లుగ్గవ్వుడెత్తి పోస్తానో... యెల్లినూనుకోరో... అయ్యినా పదిరూపాయల్లోటో!... నేనెప్పుడు సత్తానుకో...”

* * *

“ఎరా! గాడీ ఇత్తావా!”

“యాలయిందేట్రా! ఇయ్యాల అద్దెకాడకన్నా రాలేచురా!”

“నిన్న సాయులే! కొట్టేనేవు.”

“ఏటి సాన్నులేరా!... చుట్టుంటే ఇయ్యో?”

“నాకాడ నుట్టు డదు... బీడీ వున్నుకో!”

“యెదవ బీడీ ఆ! ఏదిరా! పోనీ అదే తే?”

అబ్బ... కాల్లు పీక్కుపోతన్నాయి... పొద్దున్నుంచీ ఏటినేదుమ... ఒకటియ్య... రెండబ్బులుంపముక్కలు. ఇంకెంతుంది... ఓ గ్గానుమందు కొట్టి ఎక్కడన్నా తొంగుటాను... ఇంటికాడ సివాగాడేటి నేత్తున్నాడో! క్యా!”

“ఇయ్యాలెక్కవ తాక్కుడగు. వగ్గానే! జాగ్రత్తగా వుండాలి! ఓగ్గానే!”

“ఏరా, దొరా! ఎక్కడా దర్బనాలే నేవు-బాగా వట్టెకావే?”

“లేదు బాబయ్యా!... తిండినేకమేం యెదు త్తుంటే—”

“కొయ్యకరా బాబూ! కళ్ళంత యెర్రగా వున్నాయి... జోగుతున్నావు కూడాను... ఏది నోరు తెరు.”

“లేదు బాబయ్యా!”

“ఏటి డబాయిస్తున్నావు? నోరు వాసనే త్తుంటే... నరకీ మనది మనకిచ్చేయి! నిన్నటిది-ఇచ్చేళ్ళటిది!”

“లేదుబాబూ... ఇవ్వాలేవలెదం నేదు... రేపిత్తాను తప్పకండా!”

“ఎంతరా పావలేకదూ నిన్నటిది ఇనాల్లీ— ఏదీ జేబుమాడనీ!”

“ఇంకనేం— ఈ అర్థనా నువ్వయింతుకో బీడీ లకి-ఏం-నాది నేను తీసుకుంటాను.”

“ఇయ్యాలకదే బాబయ్యా!”

“పోరా పోరా! దొంగముండావాడా!”

ఈ పోహిమిసనోల్లే నాగేత్తున్నారు - నేను తాగేనేదు అర్థనా బీడీలా!... అప్పిగాడికి సిక్కం కొంటాను... ఇంటికెళ్ళి ఏమాలో నక్కాలి... నేకపోతే అది ఎన్ని సెప్పినా వమ్మదు. అవొకతై యెదవ... అబ్బ కాళ్ళు పీకుకున్నాయి... ఒక్కగాను మండుంటే ఓగ్గాను... నిన్న పదిరూపాయల్లోటు... పదిరూపాయలు... నాలుగు పదులు గానులు సాన్ను!-చూం!

